

וחמוץ דמוכרח לפרשו בעושק וחמס, אך רבא לא תש להך פירושים ובחר להביא פסוק זה שהוא צנציאים לומר גם צנציאים איכא האי לישנא דחמוץ שהוא ענין עושק וחמס :

ש זקן אחד לובש לבנים ומעוטף לבנים וכו'. נ"ל צס"ד ע"פ מ"ש רבינו האר"י ז"ל צבער מאמרי רשב"י פ' נת, שתי צחינות נשמה יש צארת התחמונה היא נכנסת צפנימיותו והעליונה נשארת צצחינת ללס מקיף על ראשו כמ"ש אך בללס יתהלך איש והלריקים נשמתס התחמונה עומדת תוך גופס וכשמתס העליונה עומדת לל על ראשו צסוד אור מקיף ומשס שואפת לו חיים מלמעלה תמיד ומריקה אל נשמתו אשר צתוכו עכ"ל, ע"ש. וכראה כאן שזו הנשמה העליונה שהיא צצחינת ללס מקיף על ראשו היתה מלטייירת לעיניו צדמות זקן אחד לובש לבנים ומעוטף לבנים כדרך שגופו מלובש אותה שעה צארבע צגדי לבן, וידוע כי גם על הללס ההוא יש ללס א' ג"כ מאור מקיף ולכן ראהו מלובש ומעוטף ונכנס וילא לרמוז לו על מיותו צאותה שנה כי צהיות הללס ההוא עמו הוא חי שממשיך לו חיים וכאמור לעיל אך אותה שנה שנפטר רמוז לו מן השמים על פטירתו צשתי סיטוייס הא' שראה דמות הללס לבוש שחורים והצ' שנכנס עמו ולא ילא עמו דהורה לו על פרידותו שעתיד להפרד ממנו צאותה שנה כמ"ש וגסו הלללים. ועיין צתי" מ"ש מירושלמי ועל דרך שכתבתי לא קשה קושיית הירושלמי. ומה שנמנעו אחיו הכהנים מלצבך צשס אחר פעירתו להראות שסס אינס כדאים אחר שנסתלק האשל הגדול מהוכס. או אפשר כי מחמת רוב לערס על סילוקו אין שרוייס צשמחה והזכרת שס המפורש צצרכה לריך להיות צשמחה ולפ"ו אפשר אחר שעצרו ימי הצער שנשכח מן הלצ חזרו לצבך צשס המפורש :

ש א"ל צא ואלמדך סדר עבודה. י"ל והלא לכו"ע חניו הוה חכס ומצין עפי משמעי דלכך לזה שמעון הלדיק שהוא ישמש ואיך יאמר שמעי לחניו צא ואלמדך סדר עבודה. ונ"ל צס"ד דשמעי צמרמה דיבר עם אחיו כי אמר לו הוא צוש מן הצריות שאומרים עליו שהוא עם הארץ ולכך לא נבחר לכה"ג אע"פ שהיה גדול צשנים על כן צבדתי נא לעיני עמי שאלמדך סדר עבודה לפניהס אע"פ שאין אותה לריך ללמוד כדי שידעו שאין אני עם הארץ, וחניו לפי הומו נתרצה כדי לכבדו למראה עיניס ולא ידע כי צמרמה הוא עושה. והא דהלבושו צאונקלי וחגרו צללולל ודאי לא היו צגדים אלו מיוחדים לנשים אלא לובשים אותס גם האנשים ורק שהיה מראות הגוונים שלהס מיוחדים יותר לנשים ואין לובשים ממין גוון זה אלא אנשים מועטים וקורין זה בערבי זאנאנ"ה דרובא דאינשי גנאי אללס ללבוש גוון זה :

ש והיו דלתות ההיכל נפתחים מחליהן. נ"ל צס"ד רמוז להס צזה מן השמים דהחרבן יהיה צעבור חטא לשה"ר שהיו מפטירין צשפה לרוע והשפה היא דוגמת שני דלתות וכמו שהדלתות של פיהס היו נפתחים לרעה כן דלתי ההיכל נפתחים לקבל פרענות השריפה. גם לשה"ר הוא חטא צדיבור וידוע שהדיבור הוא צמלכות שנקראת דלת לבן פוגס צדלת דשס אדני" וגשאר אני והסומן ואני צתוך הגולה ולכן היו נפתחין דלתות ההיכל כי היכל גי' אדני" :

ש עשרה פעמים מזכיר כה"ג את השס צו ציוס נ"ל צס"ד עשרה הוות מספר סר רמוז שעל ידו יתקיים צישראל וסר עוניך וחטאתך תכופר. גם מזכיר עשרה פעמים כנגד עשרה ימים של תשובה וכנגד עשרה עמקים צצספר ילירה שלריך לבין צהס צעשרה ימים אלו אשר אותו היום הוא האחרון שבהס. ונ"ל שלריך להטריח

אלא מתיכין אותס ועושים אותס חדשים, וכן פסק הרמב"ס צפ"א מה' כלו המקדש, יע"ש. ולכן חסו לבלתי עשות מזה צ מפני ההפסד שאס ינקב או יפגס מעט ע"י איזה סיבה לריך להתיכו ולעשותו מחדש ויהיה צזה הפסד הן מלד ההתכה הן מלד העסק והמלאכה החדשה שלו. ומ"ש כי היכי דלא ליכין וליסקול הקשו עוספת ישנים א"כ לא עשה מלות הגדלה, ותירולס דוחק, יע"ש. ונ"ל צס"ד הכונה כדי שלא יחסדו אותו ישראל שנחכוון ושקל ואז לא תהיה שמחתס שלימה כשרואין שעלה צימין :

ש היה הגורל עולה צימין. נ"ל צס"ד הטעם שהיה זה לסימן טוב כי ימין עם מספר שס הו"ה עולה מספר קול וציוה"כ אין מזון גשמי אלא מזונין מן הקול שהוא חמשה קולות, ולכן אין השטן שולט צו ציוס, וצזה יובן הקול קול יעקב והידים ידי עשו, ודרשו רז"ל כשהקול קול יעקב אין הידים ידי עשו, ופרשנו הכונה כאשר ה' קול הוא קול יעקב שיש לו חמשה קולות ציוה"כ אז אותו היום אין הידים ידי עשו, כי השטן שהוא ידי עשו אינו שולט צו ציוס, וכאן אמר כשעלה צימין לאמר לו הסגן הגביה יריך, וז"ש ימין ה' כלומר כשעלה של השס צימין אז רוממה ידיו של כה"ג וזה מורה כי ימין ה' עושה חיל לישראל. גם אמר עושה חיל שאותו היום מהפך להס אותיות עמל לאותיות חיל צצוכות התורה שהיה ח' דרגין יתחלף עי"ן דעמל צצאות ח' צאלפא ציתא דאחה"ט, וצוכות התשובה שהיא יראה הרמוזה צצאות יו"ד תתחלף אות מ' צצאות יו"ד צצאת צ"ש ויהיה לירוף חיל. ולז"א צאלקים נעשה חיל, ולכך אמר ולא ראה עמל צישראל שיתחלף צצירוף חיל"ל. והנה

ידוע ששמעון הלדיק היה צחי' היסוד שהוא סוד שס, ולכך נעשה צימיו ששה נסים, והס חמשה שמנה כאן ועוד נס אחד אמר צירושלמי שלא הגיע לחני ההר עד שנעשה איצירים איצירים הרי ששה נסים כנגד היסוד שהוא סוד ששה ומ"ש והיה לשון זהירות מלצין, נ"ל צס"ד לובן גי' נתל שהוא שס קדוש ר"ת גולר חסד לאלפים, נמלא הלבון נוסף על מספר אדום מספר ל"ז שהוא מלוי שס ס"ג שהוא צבינה המאירה ציוס ההוא, והיה נר המערבי דולק זה לסימן טוב כי ז' גירות הס כנגד ז' לדיקים כורתי צרית, ונר המערבי כנגד מרע"ה, ונרמוז צזה שזכותו לא יכבה צכל דור ודור וצו מתחיל וצו מסיים כי הוא היה גואל הראשון וכן יהיה אחרון שיתלבש צמשיה לדיקו כמ"ש רז"ל ע"פ עד כי יבא שילה זה משה והיתה אש של מערכה מחצורת רמו לסימן טוב על חגבורת התורה שנמשלה לאש, וצוכות חצורת התורה יבא משיח שנקרא צר נפלי ולכך נרמוז צמלוי אש שהוא כינוי לתורה והיינו אל"ף שי"ן המילוי הוא נפלי" רמו מן התורה שנקראת אש יבא עזר לצר נפלי, גם עזר לנלוזי קדושה שנפלו ור"ת חמשה נסים שמנו כאן הס מצני"ס שהוא ר"ת מערכה צרכה נר ימין מלצין, וז"ש צרוך מצניס אשר לשון אושר שישובה כה"ג צומן שהוא צרוך מצני"ס צצזה יהי רצוי אחיו ונרמוז זה על שמעון הלדיק :

ש רבא אמר מהבא, דרשו משפט אשרו חמוץ. קשה אמאי רבה צר רב שילה לא הביא פסוק זה שהוא צנציאים. ונ"ל צס"ד דכאן יש לפרש חמוץ לשון איחור ועיכוב כמ"ש רז"ל החמינו את הדין שלא תדונו מיד אלא אחר עיון הרבה אבל האי קרא דמכף מעול וחמוץ מוכרח לפרשו על ענין חמס ועושק, או פסוק אשרו חמוץ יש לפרשו על צושה וכלימה ר"ל הנכלס מחבירו תדונו את דונו על צושתו וכלימתו, והיינו כי פסוק ורועה זוללים יכלים אצו צמשלי כ"ת תרגס התרגום והמתבר לזולתי מחמיץ אצו, ולכן הביא פסוק מעול